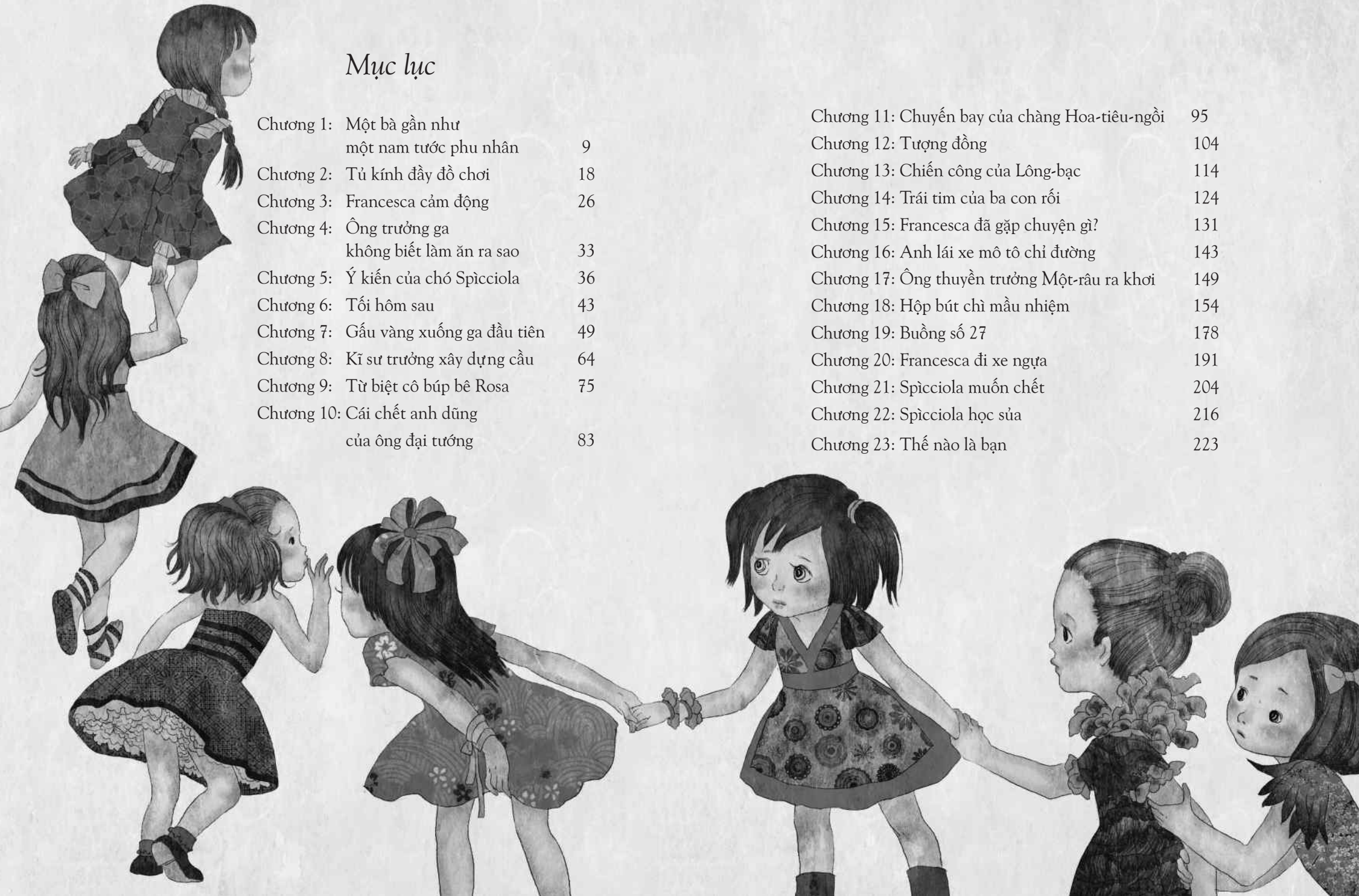

Mục lục

Chương 1: Một bà gần như một nam tước phu nhân	9	Chương 11: Chuyến bay của chàng Hoa-tiêu-ngôi	95
Chương 2: Tủ kính đầy đồ chơi	18	Chương 12: Tượng đồng	104
Chương 3: Francesca cảm động	26	Chương 13: Chiến công của Long-bạc	114
Chương 4: Ông trưởng ga không biết làm ăn ra sao	33	Chương 14: Trái tim của ba con rối	124
Chương 5: Ý kiến của chó Spicciola	36	Chương 15: Francesca đã gặp chuyện gì?	131
Chương 6: Tối hôm sau	43	Chương 16: Anh lái xe mô tô chỉ đường	143
Chương 7: Gấu vàng xuống ga đầu tiên	49	Chương 17: Ông thuyền trưởng Một-râu ra khơi	149
Chương 8: Kĩ sư trưởng xây dựng cầu	64	Chương 18: Hộp bút chì màu nhiệm	154
Chương 9: Từ biệt cô búp bê Rosa	75	Chương 19: Buồng số 27	178
Chương 10: Cái chết anh dũng của ông đại tướng	83	Chương 20: Francesca đi xe ngựa	191
		Chương 21: Spicciola muốn chết	204
		Chương 22: Spicciola học sửa	216
		Chương 23: Thế nào là bạn	223

CHƯƠNG 1

MỘT BÀ GẦN NHƯ MỘT NAM TƯỚC PHU NHÂN

BÀ TIÊN LÀ MỘT BÀ GIÀ LỊCH SỰ KIẾU QUÝ PHÁI, GẦN NHƯ MỘT BÀ NAM TƯỚC.

Thỉnh thoảng, bà vẫn tự bảo:

- Tên mình tuy chỉ gọi trống là Tiên nhưng mình cũng chả phàn nàn làm gì. Đối với những kẻ ngu dốt thì mình phải rộng lượng thôi, nhưng người tử tế ai cũng biết mình gần như một bà nam tước rồi.

U già cũng họa theo:

- Thưa nam tước phu nhân, thật đúng như vậy đấy ạ!

- Ta tuy chưa thực giống một bà nam tước, nhưng cũng chả kém gì mấy nổi. Hơn kém cũng khó mà phân biệt được phải không?

- Vâng, thưa bà nam tước, thực thế! Khó mà phân biệt. Những người tử tế chả ai để ý chỗ đó...

- Nói thế đủ rồi... ta bắt đầu làm việc đi thôi!

Bấy giờ đúng vào buổi sáng của ngày đầu tiên bước sang năm mới. Suốt đêm qua, bà Tiên và u già phiêu du trên các mái nhà⁽¹⁾ và phân phối các thứ quà mừng. Xiêm áo của họ phủ đầy tuyết và những mảnh nước đá nhỏ.

Bà Tiên bảo:

- Nhóm lò lên. Cần phải hong quần áo cho khô, rồi cất cái chổi⁽²⁾ đi. Thế là yên trí, năm nay không còn lo gì đến chuyện phải bay từ mái nhà này sang mái nhà khác trong làn gió bắc như thế này nữa.

U già cất chổi đi rồi lẩm bẩm:

- Thật rõ sung sướng! Cưỡi trên chổi! Thời buổi này đến bao giờ mới phát sinh ra tàu bay được đây! Gớm lạnh cóng cả người rồi!

(1) Trong các truyện thần tiên ở châu Âu, các bà Tiên thường hay cưỡi chổi bay trên các nóc nhà đi phân phát quà cho trẻ vào đêm trước ngày lễ Nô-en và lễ đón năm mới.

(2) Cái chổi bay của bà Tiên.

Bà Tiên đeo kính vào và ngồi trên chiếc ghế da cũ kê trước bàn viết, ra lệnh:

- Pha cho ta một cốc nước ướp hoa nào!

U già nói:

- Thưa nam tước phu nhân, có ngay đây ạ!

Bà Tiên nhìn u già ra vẻ vừa ý. Bà nghĩ thầm: “Mụ ấy kể hơi chậm một tí, nhưng cũng được việc và biết cách đối xử với các thân bằng cố hữu của ta. Ta hứa tặng tiền công cho mụ, nhưng làm gì có đủ tiền mà tặng!”

Cần phải nói thêm là: bà Tiên quý phái thì có quý phái, nhưng lại khá bủn xỉn. Mỗi năm hai lần, bà hứa tặng tiền công cho u già giúp việc, nhưng chỉ hứa suông thế thôi. U già nghe lời hứa đã chán tai, giờ chỉ muốn được nghe tiếng tiền bạc kêu xúng xoảng. Lần này u đã đủ can đảm nhắc đến việc đó với bà nam tước. Nhưng bà phản đối kịch liệt ngay. Bà thờ dài nói:

- Chỉ tiền với tiền! Những hạng người ngu dốt bao giờ cũng chỉ nghĩ đến tiền bạc. Mụ thì lại quá tệ: Chẳng những nghĩ đến tiền, mà lại còn dám mở mồm nói đến tiền nữa! Dạy cho nhà mụ vào khuôn phép nền nếp, nhưng vẫn như nước đổ lá khoai thôi.

Bà Tiên lại thờ dài và cúi xuống quyển sách:

- Như vậy, ta hãy tổng kết xem. Năm nay làm ăn không khấm khá, tiền thu được ít. Ai cũng muốn nhận của ta quà đẹp, nhưng hễ nói đến trả tiền là họ bắt đầu mặc cả. Ai cũng muốn nợ lại rồi trả sau, làm như Tiên này là quân bán thụt không bằng. Nhưng ngày hôm nay cũng chả có gì đáng phàn nàn: Tất cả các đồ chơi bày ngoài hàng đều đã phân phát hết rồi, ta phải đem ngay những đồ chơi cất trong kho lên mới được.

Bà gấp sách lại và bắt đầu bóc các thư từ để trong hòm thư. Bà nói:

- Biết ngay mà! Suýt nữa mình bị nhiễm lạnh đến sưng phổi trong khi đem đồ chơi đi chia, thế mà chả được một câu cảm ơn! Đứa này thì không muốn lấy gươm gỗ, muốn súng lục cơ! Có biết đâu một khẩu súng lục giá đắt trên một nghìn lia⁽¹⁾. Đứa kia muốn được chiếc máy bay, nhưng bố hấn làm gác cổng cho người chạy giấy của viên thư kí một tổ chức xổ số nọ, chỉ vèn vện có một món tiền là ba trăm đồng lia để mua quà. Với món tiền nhỏ mọn ấy, biết bán cho hấn cái gì được?

Bà Tiên ném bức thư vào hòm thư, bỏ kính ra và gọi:

- Teresa, có nước chưa?

- Thưa bà nam tước, có rồi, có rồi ạ!

(1) Lia (lire): Đơn vị tiền tệ của Ý.

Và u già đưa cho bà nam tước cốc nước đang bốc hơi nghi ngút.

- Mụ có cho vào đây chút rượu “rum” không đấy?

- Cho hai thìa đầy rồi ạ!

- Một thìa cũng đủ thôi mà... Bây giờ ta mới hiểu tại sao chai rượu đã gần cạn. Phải biết chai rượu ấy ta mua đã bốn năm nay rồi đấy!

Rồi bà Tiên vừa cầm cốc nước nóng bỏng nhấp nhấp từng ngụm nhỏ để cho khỏi bị bỏng theo kiểu các bà già quý phái, vừa tha thần đi dạo khắp cái “giang sơn” nhỏ bé của bà, cẩn thận xem lại từng góc bếp, góc cửa hàng và cả chiếc cầu thang gỗ nhỏ lên gác hai. Trên đó là buồng ngủ.

Các tủ đứng và tủ kính đều rỗng không, ngổn ngang những vỏ hộp và những đồng giấy gói hàng, gian hàng đã buông màn che trông mới buồn làm sao!

Bà Tiên nói:

- Chuẩn bị nển và chìa khóa mở kho nhé. Cần phải đem đồ chơi mới lên bày ở quầy hàng đấy!

- Nhưng thưa nam tước phu nhân. Hôm nay là ngày lễ mà bà cũng làm việc ạ? Chả nhẽ bà nghĩ hôm nay còn có người đi mua đồ chơi nữa hay sao! Đêm giao thừa, đêm của các bà Tiên đã qua rồi mà...

